

tører“. Er de Militære, og hvilket Tjenesteomraade har de? Efter disse anføres en Række Gradsbetegnelser eller Charger, som har militær Klang, og af hvilke nogle er identiske med eksisterende Betegnelser, men det er heller ikke om disse anført, hvorvidt de er Militære eller alene Stats-Tjenestemænd som f. Eks. *Statsfærgepersonellet*.

Sammenholder man Statsmarinens Personel med Vagtkorpsets Personel udfra den Betragtning, at begge Institutioners Personel vel skal være principielt ensartet sammensat, altsaa enten *militært* eller *civilt*, forvirres man yderligere, da Vagtkorpsets Personel (jfr. §§ 7—11) overvejende har civile Tjenestegrads Benævnelser (Direktører, Overinspektør, Inspektører, Fuldmægtige, Assistenten), men dog (jfr. § 7) er Befalingsmænd og delvis er sammensat i Afdelinger med afgjort militære Betegnelser (Fodfolks- og Artillerigrupper m. v., jfr. § 5).

Betragtes § 34, øges Desorienteringen, da Statsmarinens Skibsmateriel ikke som hidtil (den bestaaende Søværnslov) omfatter utvetydige Krigsskibstyper som Orlogsskibe, Torpedobaade, Undervandsbaade m. v.; men kun een Krigsskibstype, nemlig *Minefartøjer*, medens Resten ikke er nærmere defineret, men maa formodes at være Ikke-Krigsskibe. Statsmarinen synes saaledes sammensat af en Blanding af Krigsskibe og Ikke-Krigsskibe („Regeringsskibe“). Denne Formodning bestyrkes af følgende Udtalelse af Udvalgsflertallet i „Beretning fra Folketingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Afrustning“ vedrørende Kategorien „Bevogtningsfartøjer“ (Pag. 2, 2den Spalte): „Radikale og socialdemokratiske Udvalgsmedlemmer er enige om, at dertil maa foreløbig benyttes til Raadighed værende Torpedo- og Undervandsbaade; da der nu haves et mere end tilstrækkeligt Antal saadanne, som er brugbare i en betydelig Aarrække“. Men det tilføjes: „*Deri ligger ikke, at man gaar ud fra, at det vil være hensigtsmæssigt stadig at benytte Bevogtningsfartøjer netop af denne Art; naar Nybygning af Bevogtningsfartøjer bliver nødvendig, maa disses Art bestemmes under Hensyn til de til den Tid bestaaende Forhold*“.

Det er herefter formentlig ganske uklart, om Statsmarinen skal bestaa af Krigsskibe eller Ikke-Krigsskibe eller af en hidtil intetsteds kendt Blanding af begge Dele.

At den i § 34 angivne Statsmarine vil være aldeles utilstrækkelig til Varetagelsen af de i § 1 angivne Formaal, fremgaar af det ovenfor udviklede samt af, hvad Marinestaben (Flaadens Stab) tidligere har udtalt vedrørende de af Militærkommissionens radikale Medlemmer tidligere fremsatte Forslag (jfr. bl. a. Fælleskrivelse fra den kommanderende Admiral og Chefen for Flaadens Stab af 16. Februar 1922, Militærkommissionens Betænkning, Bind II, Pag. 473—479, til hvilken henvises).

K o n k l u s i o n .

I Besvarelse af de 3 af Folketingets Udvalg angaaende Lov om Afrustning fremsatte Spørgsmaal skal man *under Henvisning til ovenstaaende Redegørelse* udtale følgende:

Spørgsmaalet ad a: „i hvilket Omfang de foreslaaede Styrker med det til Raadighed stillede Materiel vil kunne løse forefaldende Neutralitets- og Folkeforbundsopgaver, og hvilke Fortrin de ændrede Forslag i saa Henseende frembyder overfor det oprindelig forelagte“

maa efter Marinestabens Skøn paa Grundlag af Erfaringerne fra Flaadens Neutralitetstjeneste i 1914—18 og ovenstaaende Redegørelse besvares derhen for Statsmarinens Vedkommende, at denne i Modsætning til Søværnsordningen af 1922 ser bort fra *Forpligtelsen til Selvforsvar og ikke vil kunne forventes at være i Stand til loyalt i Overensstemmelse med de indgaaede Konventionsforpligtelser at løse de ovenfor nævnte Opgaver*, samt at Lovforslaget alene af denne Grund *intet* Fortrin frembyder overfor det oprindelig forelagte Afrustningsforslag. Tværtimod vilde Udgiftsforøgelsen være spildt, saaledes at Afrustning logisk set maatte foretrækkes (jfr. Militærkommissionens Betænkning Bind II, Pag. 476, 3die Stykke).